

KUSTANTAMO
HELMIVYO

LEN LEVINSON

Kari Salmi

**VERISET
PENSARIKOT**

Veriset pensaikot

Len Levinson

Veriset pensaikot

Suom. Juri Nummelin

Kustantamo Helmivyö
Turku 2025

Len Levinson: *Veriset pensaikot*

Alun perin *Bloody Bush* (Zebra Books, 1980), julkaistu nimellä Gordon Davis

Suom. Juri Nummelin

Published with permission by the author

ISBN 978-952-7469-71-2

Painopaikka: Libri Plureos GmbH, Hamburg, Germany

Lukijalle

Leonard eli Len Levinson on amerikkalaisen kioskipokkari-teollisuuden suuria tuntemattomia. Hän on luonut pätevän ja monipuolisen tuotannon, jossa hän on pystynyt pitämään kiinni laatuvaatimuksista. Levinson on eniten työskennellyt miehille suunnatun toimintagenren, niin sanottujen men's adventure-kirjojen, parissa. Omaa nimeään hän on päässyt käyttämään vain harvassa kirjassa uransa käytännössä jo päätyttyä.

Server syntyi vuonna 1935 Massachusettsin New Bedfordissa. Hän palveli armeijassa 1950-luvulla, minkä jälkeen hän toimi mainos- ja julkisuusosalalla. 1970-luvulla hän alkoi julkaista pokkareita ja kirjoitti ensimmäiseksi opuksen nimeltä *The Worst Way to Die* vuonna 1974. Se oli neljäs osa Peter McCurtinin kehittämässä ja kirjoittamassa Sharpshooter-sarjassa, joka oli ajalle tyypillistä kostajalajityyppiä.

Levinson kirjoitti sarjaan toisenkin teoksen *Night of the Assassins* (1974), minkä jälkeen hän tekaisi useita vastaavia pokkareita, jotka kaikki ilmestyivät salanimellä. Näitä ovat hänen uralleen olleet ainakin Nicholas Brady, Richard Hale Curtis, Gordon Davis, Josh Edwards, Richard Gallagher, J Farragut Jones, Leonard Jordan, Philip Kirk, John Mackie, Jonathan Scofield ja Cynthia Wilkerson. Lajityyppejä on monta, aina toimintakirjoista lännkäreihin, romantiikkaan ja seksiin. Muutamissa kirjoissa, kuten promootiotöitä kuvaavassa *Hypessä* (1977, salanimellä Leonard Jordan), Levinson pyrki realistiseen ihmis- ja

yhteiskuntakuvaukseen, mutta kirjat myivät sen verran huonosti, että hänen oli pakko aina palata tasaisempien pokkarikeikkojen pariin.

Levinson julkaisi urallaan useita kymmeniä kirjoja, mutta jopa pokkariharrastajien keskuudessa hän pysyi tuntemattomana aina 2010-luvulle saakka. Tällä voi olla jotain tekemistä sen kanssa, että aiemmin pokkariharrastajat keskittyivät 1950- ja 1960-lukujen rikos- ja seksipokkareihin, ja vasta myöhemmin on herännyt kiinnostus Levinsonin ja kumppanien edustamaan 1970- ja 1980-lukujen miesten toimintapokkarien genreen. Levinson nousi esille blogien ja Facebook-ryhmien ansiosta 2010-luvun lopulla, ja hän kirjoitti hauskoja ja itseironisia muistelmia urastaan esimerkiksi Men's Adventure Paperbacks -nimiseen ryhmään. Vuonna 2022 Levinson julkaisi omaelämäkertansa *In the Pulp Fiction Trenches*, osittain Facebook-kirjoitustensa pohjalta. Levinson oli tosin tehnyt verhotun omaelämäkertansa jo vuonna 1980 julkaistessaan kirjan *The Last Buffoon* (salanimellä Leonard Jordan), jossa hän kirjoittaa kioskipokkarisenttarin urasta ja elämästä ironisesti.

Suomeksi Levinsonin mittavasta tuotannosta on käännetty kaksi sotakirjaa, jotka julkaisi Kari Lindgrenin pyörittämä Viihdeviikarit. Kirjat olivat ilmestyneet alun perin salanimellä Gordon Davis, mutta jostain syystä toinen kirja *Operaatio natsisatama* on suomennettu nimellä Steve Jenkins, jota Levinson ei sarjassa eikä missään muuallakaan käyttänyt. Lisäksi kirjan tietosivulla tekijänoikeuksien haltijaksi ilmoitetaan Dorothy Brand, toisin sanoen tietosivulla on vahingossa käytetty Max Brandin lännenromaanin tietoja.

Kirjat kuuluvat Levinsonin suosittuun Sergeant-sarjaan, joka ilmestyi vuosina 1980—1981. Sarjassa ilmestyi peräti yhdeksän kirjaa, mikä kertoo Levinsonin kyvystä tasaiseen tuotantoon. Päähenkilö kirjoissa on Clarence James Mahoney, kovapintai-

nen ja kyyninen amerikkalainen kersantti, joka osallistuu taisteluihin Euroopassa vuonna 1944. Levinson kertoo muistelmis-
saan pohjanneensa Mahoneyn hahmon tuntemaansa Mike
Nichols -nimiseen mieheen (joka on tietenkin eri kuin tunnettu
elokuvaohjaaja). Tämä oli katujen kasvatti ja kova tappelija,
mutta, kuten näissä tapauksissa aina, lojaali ystävilleen.

Levinsonin sotakirjoissa on myös lyhyitä lukuja, joissa seura-
taan natsijohtajien, kuten Hitlerin ja Rommelin, välisiä kiistoja
tai liittoutuneiden johtajien, esimerkiksi Eisenhowerin ja Mont-
gomeryn, palavereita. Ne tuntuvat ajoittain päälleliimatuilta,
mutta Levinsonilla on ollut älyä pitää luvut lyhyinä. Pääosassa
ovat Mahoneyn tappelut omien herrojensa kanssa sekä vetä-
västi ja jännittävästi kirjoitetut taistelujaksot. Lisäksi kirjoissa on
usein pari kolme seksikohtausta, jotka usein ovat myös osa
juonta.

Sarjan aloitusosassa *Kuoleman juna* Mahoney pudotetaan ke-
sällä 1944 laskuvarjolla pienen joukon kanssa etulinjan taakse.
Hänen on joukkueineen tarkoitus auttaa ranskalaista vastarinta-
liikettä taistelemaan saksalaisia vastaan ja valmistelemaan kohta-
tulevaa suurhyökkäystä. Mahoney on tässä vaiheessa jo koke-
nut veteraani, joka on osallistunut taisteluihin Afrikassa, Sisilias-
sa ja Italiassa. Mahoneyn kumppanina tässä ja myöhemmissä
kirjoissa on korpraali Edward Cranepool. Seksikohtaus, jossa
Mahoney on riistämäisillään nuorelta nunnalta neitsyyden, tun-
tuu huonolla maulla tehdyltä, mutta Mahoney päättää kuitenkin jättää nunnan rauhaan.

Sarja etenee *Operaatio natsisatamaan*, jossa käydään taistelua
elokuvastakin tutusta Cherbourgin kaupungista. Kirjan alussa
sairaalasta revitty Mahoney määrätään hyökkäämään satama-
kaupunkiin viiden muun miehen kanssa ja purkamaan räjäh-
teet, joiden on määrä tuhota kaupunki niin etteivät liittoutunei-

den joukot voi käyttää sen satamaa hyväkseen.

Helmivyö julkaisee nyt Sergeant-sarjan kolmannen kirjan suomeksi. Tapaus lienee ensimmäinen suomalaisen kustantamisen historiassa, jossa neljä vuosikymmentä aiemmin ilmestyneiden kioskikirjojen käännökset saavat jatkoa (ja vieläpä pienkustantamon toimesta). *Veriset pensaikot* ilmestyi alun perin nimellä *Bloody Bush* vuonna 1980, ja siinä Mahoneyn saaga jatkuu Normandian maihinnousun jälkeisillä taisteluilla alueen hankalassa maastossa.

Bloody Bush oli vielä verraten pienen Zebran julkaisema kirja, mutta sen jälkeen sarja siirtyi yhdelle Yhdysvaltain suurimmista kioskikirjakustantamoista, Bantamille. Sieltä Levinsonille luvattiin, että sarja tekee Levinsonista miljonäärin. Hän kirjoittaa muistelmissaan, että alkoi haaveilla Corvetten ostamisesta, haastattelusta Johnny Carsonin ohjelmassa ja kuuluisien näyttelijöiden ja huippumallien deittailusta — mutta todellisuus oli kuitenkin karumpi. Levinson kertoo, että kirjoja myytiin 40 000—60 000 kappaleen verran per teos, mikä tietysti nykyaikana kuulostaa täysin mahdottomalta, mutta oli tuolloin melko vaatimaton tulos.

Sarjan neljännessä osassa *The Liberation of Paris* (1981) esiintyy myös kirjailija Ernest Hemingway, jonka kanssa Mahoney päätyy ryyppäämään. Levinson kertoo, että käsikirjoituksessa oli mukana myös vastarintaliikkeeseen kuulunut kirjailija ja filosofi Jean-Paul Sartre, mutta kustannustoimittaja pyyhki hänet pois. Sarjan myöhemmissä kirjoissa Mahoney ja Cranepool osallistuvat eri taisteluihin esimerkiksi Metzin kaupungista. *Bloody Bastognessa* (1981) Mahoney joutuu iltalomalla tapahtuneen veitsitappelun takia selliin belgialaisessa kaupungissa, jota saksalaiset alkavat pommittaa. Viimeiseksi jääneessä *Hammerheadissa* (1981) simputtajaupseeri yrittää tasata Mahoneyn kanssa välin-

sä. Vaikka Mahoney on kyyninen ja kovaksikeitetty, uskonnolliset tunteet näkyvät sarjassa pitkin matkaa, kuten *Veriset pensaikot* todistaa. Sarjan viimeiseksi jääneen kirjan *Hammerheadin* (1981) alussa hän heittäytyy kirkkoon rukoilemaan. Kirkossa saksalaiset tarkka-ampujat kuitenkin käyvät hänen kimppuunsa.

Koko Sergeant-sarjan on julkaissut uudestaan Levinsonin omalla nimellä englantilainen sähkökirja- ja tarvepainatekustantamo Piccadilly Publishing. Levinson on myöhemmällä iällä julkaissut myös romaanin *Cobra Woman*, jota hän pitää yhtenä parhaista teoksistaan. Siinä 1980-luvulla mainostoimittaja törmää naiseen, joka muistuttaa hänen lapsena rakastamaansa näyttelijätärtä Maria Montezia.

Toivotan hyviä lukuhetkiä *Verisissä pensaikeissa!*

Vapunaattona 2025

Juri Nummelin

Ensimmäinen luku

Kenraalit ja sotamarsalkat tekivät kunniaa, kun Adolf Hitler astui sotahuoneeseen. Hitler oli pukeutunut puolueunivormuunsa, johon kuuluivat ruskea takki ja hakaristi vasemmassa hihasssa, ja hän käveli ripeästi karttojen peittämälle punaiselle marmoripöydälle, ja sotamarsalkka Erwin Rommel mietti, että tämä mies näytti aiemmalta Hitleriltä, salamavoittojen Hitleriltä, ei siltä Hitleriltä, jonka armeija oli juuri kolme päivää sitten menettänyt Cherbourgin tärkeän sataman amerikkalaisille.

Hitler laski nyrkkinsä lanteilleen ja katsoi karttoja. ”Mitä meillä on tänään tarjolla?” hän kysyi rivakasti. ”Jumittunut rintama, vai mitä? Jos työnnyimme eteenpäin, voimme ajaa liittoutuneet takaisin mereen. Olemme tehneet sen ennenkin ja voimme varmasti tehdä sen uudestaan.” Hän nosti kätensä ja heilutti sormiaan. ”Tulkaa lähemmäksi, herrat – minä näytän.”

Kenraalit ja sotamarsalkat kerääntyivät karttapöydän ympärille. Rommel otti paikkansa pöydän vieressä, jotta pystyisi katsomaan suoraan Hitleriin, sillä hän aikoi sanoa tänään vastaan Johtajalleen. Rommel tiesi, että läntinen rintama oli heikkenevässä, eikä uskonut, että Hitlerin kannustuspuhe auttaisi sitä pysymään kasassa. Hän halusi, että Hitler allekirjoittaisi sotalevon englantilaisten ja amerikkalaisten kanssa, jotta he voisivat yhdistää voimansa ja käydä ateistisia bolsevikkivenäläisiä vastaan.

”Näytätte tänään kovin synkiltä, herra”, Hitler sanoi vahvalla

hypnoottisella äänellään. ”Epäilemättä teitä vaivaa Cherbourg-
gin menettäminen. Mutta katsokaa asiaa näin: neljä vuotta sit-
ten vihollisemme pitivät hallussaan koko Ranskaa, tänään heillä
on hallussaan on vain muutama kilometri merenrantaa. Me hei-
timme heidät kokonaan ulos Ranskasta, ja varmasti pystymme
siihen uudestaan. Ettekö ole kanssani samaa mieltä?”

Upseereista lakeijat ja saappaannuolijat nyökkäsivät ja hy-
myilivät, mutta Rommel ei. Vanha Aavikkokettu oli palannut
Normandian etulinjasta vasta edellisenä päivänä, ja hän tiesi,
mitä siellä oli käynnissä. Liittoutuneet vyöryttivät joukkoja ja
varusteita Ranskaan ja käynnistäisivät minä hetkenä hyvänsä
suuren offensiivin. Rommel ei uskonut, että hänellä olisi riittä-
västi voimia pitää liittoutuneita loitolla. Hän näki, että Saksan
armeija joutuisi katastrofiin, jos liittoutuneiden kanssa ei tehtäisi
pian sopimusta.

Hitler kääntyi Rommelin puoleen. ”*Herr* sotamarsalkka –
kertoisitteko ystävällisesti sektorinne viimeaikaisista tapahtumista?”

Rommel ei ollut tajunnut, että hänen vuoronsa tulisi niin
nopeasti. Hän suoristi olkapäänsä ja katsoi Hitleriä pohtien, miksi
hän oli ollut niin sitoutunut tähän outoon ja hassunnäköiseen
mieheen niin monen vuoden ajan. ”*Führer*”, hän sanoi, ”luulen,
että minun pitäisi aloittaa selostamalla poliittista tilannetta.”

”*Poliittista* tilannetta?” Hitler kysyi ja kohotti kulmakarvo-
jaan. ”Luulen, että teidän on syytä paneutua pelkästään sotilaal-
liseen tilanteeseen, *Herr* sotamarsalkka.”

”Mutta *Führer*”, Rommel protestoi, ”uskon, että poliittisella
tilanteella on suuri vaikutus sotilaalliseen tilanteeseen.”

Hitler risti kätensä ja katsoi Rommelia ylimielisesti ylhäältä
alas, sillä Rommel oli häntä lyhyempi. ”Sallinette, että muistu-
tan, *Herr* sotamarsalkka, että tiedän itsekin jotain politiikasta
enkä tarvitse sillä alalla minkäänlaisia muistutuksia teiltä. Pyy-
dän teitä nyt viimeisen kerran: kertokaa ystävällisesti sotilaalli-

sesta tilanteestanne *älkääkä mistään muusta.*”

Hitlerin kolme viimeistä sanaa iskivät Rommeliin kuin ruoskansivallukset, ja hän tajusi, ettei hänen kannattaisi uhmata Führeriä enempää. Rommel oli kuullut keskitysleireistä ja kidutuskammioista. Oli parempi olla elävä sotamarsalkka kuin Heinrich Himmlerin vanki.

”Kyllä, *Mein Führer*”, Rommel sanoi ja kumartui karttapöydän ylle Caenin kaupunkia osoittaen. Hän selitti, miten sen alueella englantilaiset joukot muodostivat suurimman uhan Saksalle, koska Caenin toisella puolella olevat tasangot ja pellot sopivat hyvin panssarivaunuille ja nopeaan liikkumiseen perustuvalla sodankäynnillä. Rommel arveli, että englantilaiset pystyisivät repäisemään saksalaisten rintaman kahtia, jos he vain pääsisivät Caenin ohitse. Sitten hän osoitti kohti Cherbourgin niemimaata, missä amerikkalaiset olivat, ja sanoi, että sillä alueella maasto suosi saksalaisten puolustusta, koska se koostui soista ja pensaikoista, jotka haittaisivat panssarivaunujen ja tykistön liikkeitä. Lopulta Rommel osoitti kanaalin rannikolle Seine-joen pohjoispuolella. Hän kertoi, että hänen Viidestoista armeijakuntansa oli siellä, odottamassa mahdollisuutta iskeä maihinnousua odottavien amerikkalaisten joukkojen kimppuun. Näitä johti George Patton, jota saksalaiset pitivät amerikkalaisten parhaana kenraalina.

”Ymmärrän”, Hitler sanoi ja heilutti päätään puolelta toiselle. ”No, tilannehan ei näytä kovin pahalta. Meidän täytyy vain pidätellä liittoutuneita siellä, missä ne ovat, ja yrittää saada sillä aikaa.” Hitler otti kynän käteensä ja piirsi linjan Cherbourgin niemestä Caeniin. ”Meidän täytyy pidätellä heitä tämän linjan toisella puolella emmekä saa perääntyä millimetriäkään. Vahvistamme joukkojamme ja sitten käymme hyökkäykseen ja työnämme ne koirat takaisin mereen.”

”Vahvistamme joukkojamme millä?” Rommel kysyi.

Hiljaisuus laskeutui huoneeseen. Hitler, jota tällainen suorasukainen kyseenalaistaminen järkytti, kääntyi Rommeliin päin. ”Sanoitteko jotain, *Herr* sotamarsalkka?”

”Kyllä, *Führer*”, Rommel vastasi. ”Yritin vain kysyä, mitä aiotte antaa minulle, jotta voin vahvistaa joukkojani.”

Hitlerin korvat alkoivat punottaa. ”Te vahvistatte joukkojanne manööverien ja uudelleenjärjestelyjen avulla. Te mukautatte puolustuslinjaanne niin että pystytte vastaamaan vihollisen uhkan. Täytyykö minun selittää teille sotastrategian perusasiat, *Herr* sotamarsalkka?”

Hitlerin äänen sarkasmi ei jäänyt Rommelilta huomaamatta, mutta hän päätti joka tapauksessa painaa eteenpäin. ”Amerikkalaiset ovat tuomassa huomattavia määriä uusia joukkoja. En ole aivan varma, miten ne voidaan eristää pelkästään manöövereillä ja uudelleenjärjestelyillä.”

Hitlerin silmät kapenivat. ”Heillä voi olla joitain vahvistuksia, mutta heidän asemansa ovat epäsuosiolliset. He ovat yhteen puristuneina kapealla rantakaistaleella. Heidän asemisaan ei ole syvyyttä. He eivät pysty liikuttelemaan joukkojaan yhtä hyvin kuin me. Teidän ei tarvitse kuin pidätellä heitä jonkin aikaa, koska on olemassa joitain seikkoja, jotka minä otan huomioon, mutta joita te ette ota huomioon. Ensimmäinen näistä seikoista on uusi V-2-raketti, joka tulee aivan kohta toimintakuntoon. Nämä raketit satavat Lontooseen ja tuhoavat sen roskakasaksi. Se varmasti murtaa englantilaisten taistelutahdon. Toinen tekijä on uusi Me-162-suihkuhävittäjä, nopeampi ja tappavampi kuin mikään, mitä liittoutuneilla tällä hetkellä on, ja se ajaa varmasti heidän ilmavoimansa pois taivaalta. Ja kolmantena ovat meidän uudet snorkkelisukellusveneemme, joiden ei tarvitse koskaan tulla pintaan akkujen lataukseen. Nämä sukellusveneet upottavat laivat, jotka tuovat vahvistuksia liittoutuneille. Liittoutuneiden armeija eristetään kokonaan sen tarvike-

varastosta, heidän ilmasuojansa tuhotaan, Lontoo hävitetään, sitten työnnämme heidät kokonaan pois Eurooppa-linnoituksesta.” Hitler nosti nyrkkiin puristetun kätensä ilmaan ja katsoi Rommelia silmiin. ”Voitto on käsissämme, *Herr* sotamarsalkka. Teidän ei tarvitse kuin pidätellä liittoutuneita siinä, missä he nyt ovat, kunnes uudet aseemme ovat valmiita. Käsitätekö?”

Rommel tiesi, että hänen tulisi alistua, eikä hän ollut enää Hitlerin lumoama. ”Mutta *Mein Führer*”, hän sanoi, ”näitä aseita on luvattu meille jo pitkään, ja siltikään ne eivät ole vielä valmiita. Uskon, että velvollisuuteni on huomauttaa teille, että me emme ehkä pysty pidättelemään liittoutuneita kovin pitkään, jos heidän joukkonsa kasvavat. Siksi olen sitä mieltä, että meidän tulisi keskustella myös poliittisista vaihtoehdoista.”

Hitlerin silmät paisuivat kuopissaan. ”*Herr* sotamarsalkka”, hän kiljui, ”olkaa hyvä ja lähtekää tästä huoneesta välittömästi!”

Rommel tajusi menneensä liian pitkälle. ”Kyllä, *Mein Führer*.” Hän teki tervehdyksen, kääntyi kannoillaan ja marssi ulos sota-huoneesta. Rommel käveli pitkin pitkää ja pimeää käytävää, jota koristivat hakaristiliput ja Hitleriä erilaisissa sankarillisissa poseerauksissa kuvaavat maalaukset. Hänen olkapäänsä olivat kumarassa ja hän piti käsiään selkäänsä takana. Hän tiesi, että Hitler oli väärässä ja todennäköisesti sekaisin, mutta hän oli päättänyt, ettei voisi kuin totella Hitlerin käskyjä ja yrittää pidätellä brittejä ja amerikkalaisia.

Rommel pohti, mahtaisivatko raketit, suihkuhävittäjät ja snorkkelisukellusveneet olla todellakin kohta valmiita. Ehkä Hitler oli oikeassa tällä kertaa. Ja jos Rommel pystyisi pidättelemään liittoutuneita paikoillaan, hänestä voisi jälleen tulla Saksan kansan sankari. Oli mahdollista, että Saksan kansa pyytäisi häntä nousemaan Hitlerin tilalle. Hitler ei kuitenkaan voinut elää ikuisesti. Huhut kiersivät, että hänen terveytensä oli heikkene-mässä. Oli myös huhuja, joiden mukaan jotkut Hitlerin upsee-

reista suunnittelivat hänen surmaamistaan.

Minä vain jään sijoilleni ja teen velvollisuuteni, Rommel ajatteli. Jos Luoja suo minulle voimaa torjua liittoutuneiden hyökkäys, ehkä minusta vielä joskus tulee Saksan valtakunnan *Führer*.

Toinen luku

Ylikersantti Oakie Jones poltti tupakkaa Charlie-komppanian komentopaikkateltan edessä ja katseli, kun tuoreet joukot uusissa maastopuvuissaan pystyttivät uusia vihreitä harjateltojaan. Jones muistutti rakenteeltaan karhua, hänellä oli paksut huulet ja raskaat piirteet. Hänen natsoissaan oli musta vasara punaisella pohjalla, Hammer Head -divisioonana tunnetun 33:n Jalakaväkidivisioonan tunnus. Hammer Headit olivat nousseet maihin Utah Beachille D-päivää seuraavana päivänä ja kärsineet kovia tappioita St. Mere Eglisen taisteluissa. Viidennentoista Rykmentin Charlie-komppania oli menettänyt kahdeskymmentä prosenttia miehistään, mutta korvaavia miehiä oli alkanut tulla, eikä Oakie Jones pitänyt siitä, miltä he näyttivät. He olivat pelkkiä kakaroita eivätkä tienneet sotimisesta paskaakaan. Hän oli sentään taistellut Italiassa, vaikka hänen taistelunsa olikin käyty linjojen takana komentokentän rauhassa, olihan hän komppanian vääpeli ja johti sitä kuin keskiaikainen hallitsija.

Tupakkaansa tuprutellessaan hän huomasi kahden sotilaan kävelevän häntä kohti, kummallakin uudet vihreät univormut ja uudet vihreät reput. Miehet olivat pitkiä, toinen vanterra, toinen hoikka. Vanterrammalla oli ylikersantin natsat olkavarressaan ja hoikka oli korpraali. Oakie Jones arveli, että he olivat reserviläisiä, jotka oli kutsuttu takaisin aktiivipalvelukseen.

”Onko tämä Charlie-komppania?” vanttera tyyppi kysyi, kun he tulivat lähemmäksi.

”Joo”, Oakie Jones sanoi.

Vanttera tyyppi ojensi ison manillahamppupaperista tehdyn kirjekuoren, jossa olivat hänen palvelustietonsa. ”Minut on määrätty teidän komppaniaanne, kersantti”, hän sanoi.

”Minut myös”, korpraali sanoi ja antoi oman kirjekuorensa Oakie Jonesille.

Jones katsoi kuorissa olevia nimiä. ”Mahoney ja Cranepool, vai?” hän kysyi Missourin aksentillaan. ”Kuulostatte niin kuin joltain koomikoilta.”

”En ole varma, kuulinko nimeänne”, Mahoney sanoi.

”Se johtuu siitä, etten sanonut sitä”, Jones vastasi. ”Te kaksi pysytte tässä siihen asti, että kutsun teitä.”

Oakie Jones katosi palvelustietokuoret mukanaan ison komentokeskusteltan varjoihin, ja Mahoney kaivoi tupakan esiin ja sytytti sen.

”Hän ei vaikuttanut kovin ystävälliseltä”, Cranepool sanoi.

”Ei, ei vaikuttanu”, Mahoney myönsi.

”Toivon, että teimme oikein, kessu.”

”En oikeasti välitä paskan vertaa”, Mahoney vastasi.

Mahoney poltteli tupakkaansa synkkänä. Hän oli pyytänyt eroa 23. Rangersista, koska rangereille määrättiin aina kaikkein vaarallisimmat tehtävät, ja hän ei jaksanut enää panna päätään pölkylle. Kun hänen komentava upseerinsa, vanha Bulldog Boynton, oli kuollut Cherbourgien taisteluissa, Mahoney oli päättänyt anoa siirtoa. Hän halusi päästä tavalliseen jalkaväkiosastoon, missä annettiin tavallisia sotatehtäviä Rangersien itsemurhahommien sijaan. Upseeriksi hinkuava nuori Cranepool siirrettiin myös, koska hän halusi pysyä Mahoneyn kelkassa, mutta hän ei ollut ollut yhtä tyytymätön Rangereissa. Hän toivoi, että palvelus Rangers-yksikössä laskettaisiin hänen hyväkseen, kun

LEN LEVINSON

VERISET PENSAIKOT

Veristen pansaikkojen päähenkilö on kyyninen ja kovapintainen kersantti Mahoney, joka on kirjan alussa juuri liittynyt Viidennentoista jalkaväkirykmentin Charlie-komppaniaan. Se paiskataan taisteluun saksalaisten Panzer-divisioonaa vastaan alueella, joka on täynnä etenemisen estäviä paksuja pensaita. Mahoneyn elämää eivät helpota typerät ja pelkurimaiset yliupseerit, ja ruumisluuku ehtii nousta suureksi ennen kuin saksalaiset saadaan hädettyä tai kokonaan tapettua. Kirja huipentuu Saint-Lon taisteluun heinäkuussa 1944.

Len Levinson on amerikkalaisen kioskikirjallisuuden veteraaneja, joka kirjoitti yli 80 kirjaa 1970-luvun alusta aina 1990-luvun alkuun saakka. Hänet "löydettiin" 2010-luvulla sosiaalisen median ansiosta, ja hänen alun perin salanimellä julkaistuista teoksistaan on tehty uusintajulkaisuja kirjailijan omalla nimellä. Veriset pansaikot jatkaa Viihdeviikarien 1980-luvulla aloittamaa Sergeant-sarjaa, jossa ilmestyivät kirjat Kuoleman juna ja Operaatio natsisatama. Teoksen on suomentanut pulp-spesialisti **Juri Nummelin**, joka on kirjoittanut myös Levinsonin uraa käsittelevän esipuheen.

Kannet: Karl A. Silivonen

HELMIVYÖ

ISBN 978-952-7469-71-2

